

Een hartelijk woord

Hoe leuk het ook is op kantoor, soms gaat er iemand weg. En dan moet er iets georganiseerd worden. Gelukkig is er altijd een naaste collega die door haar tranen heen de gebruikelijke feestelijkheden rond dit afscheid coördineert. Dit keer ook. Ik heb net een mail geopend waarin mij wordt geadviseerd om toch vooral volgende week vrijdag aanwezig te zijn bij de afscheidsborrel van Saskia. Er staat natuurlijk ook nog een ps onder: 'Oh ja, nog even over Het Grote Afscheidboek, vergeet niet om je bijdrage op tijd in te leveren. Uiterlijk maandag einde dag.'

Ik heb Saskia nooit gemogen. Ik vond haar oncollegiaal, egoïstisch, opportunistisch, leugenachtig en roddelziek. Saskia is een heks en ik ben blij dat ze weggaat. Maar of dat nou in Het Grote Afscheidboek terecht moet komen, weet ik niet.

Beste Saskia,

Al hebben we weinig samengewerkt, en dan bedoel ik echt samengewerkt, toch zal ik je enorm gaan missen. Klinkt gek hè, uit mijn mond? Ik heb ons contact altijd als heel plezierig ervaren. Op de een of andere manier voelden we elkaar goed aan. Heel belangrijk!

Nou Saskia, lieverd, het ga je goed. Ik zal je missen. Dikke, dikke kussen.

E.J.

Things to do today

Volgens de cover van mijn ‘Things to do today’-dagplanner heb ik mijn eerste afspraak pas om 10 uur. ‘Stafvergadering’ staat er. Tot die tijd hoef ik dus lekker niets te doen en heb ik mooi tijd om een kijkje te nemen op de website van de fabrikant van de genoemde dagplanner. Om daar te ontdekken hoe verbazingwekkend weinig ik eigenlijk weet. En hoe smerig mijn collega’s zijn. Zo lees ik, en ik citeer, dat bedrijven zich steeds meer bewust zijn van de gezondheidsrisico’s en economische belangen die gemeoid zijn met het verspreiden van bacteriën en meeldauw. Ja, leest u die zin nog maar eens. Heb ik ook gedaan.

Verderop in de tekst wordt het toch nog duidelijk. Bacteriën en virussen (waar is mijn meeldauw opeens gebeven?) kunnen ten minste 72 uur overleven op bijna elk oppervlak en kunnen via aanraking verspreid worden. Dus wat moet u doen? Nou, wat denkt u zelf? Uw verantwoordelijkheid nemen natuurlijk. En stoppen met het nemen van onnodige risico’s.

Staat u er eigenlijk wel bij stil wat er kan gebeuren als Pietje met zijn vieze snottebelvingers een hangmap terughangt en Margreet diezelfde hangmap 66 uur later ook pakt? Ja, da’s schrikken hè?

Nu is deze website niet op internet gezet om alleen maar angst aan te jagen. Er worden gelukkig ook oplossingen geboden en wel in de vorm van een *range* kantoorartikelen met ingebouwde bescherming tegen microben. Om precies te zijn 99,9 procent van alle bekende bacteriën, virussen, gisten en zwammen legt met frisse tegenzin het loodje.

Het resultaat: een gezond bedrijf waar het prettig werken is. En dat nu al voldoet aan internationale afspraken die pas vanaf 2058 nageleefd hoeven te worden. U zit safe. En die onzichtbare, akelige beestjes hebben het nakijken.

Rob

Twijfelt u wel eens? Vraagt u zich wel eens af: doe ik het allemaal wel goed? Mijn advies: stop met twijfelen en praat eens met Rob, mijn nieuwe collega. Ik heb namelijk gemerkt dat Rob precies weet hoe alles moet. Alles? Alles!

Voorbeeld: trouwen. Dat moet je om te beginnen gewoon dóén. En als je het dan doet, doe het dan op precies dezelfde manier als Rob, anders doe je het niet goed. Zelfde locatie, zelfde ambtenaar, zelfde pak, zelfde autoverhuurbedrijf, zelfde corsages, zelfde wijn, zelfde taart, zelfde fotograaf, zelfde orkestje. Het is dat je niet met dezelfde vrouw kunt trouwen en dezelfde mensen kunt uitnodigen, want dat zou helemaal perfect zijn.

Een ander voorbeeld. Een auto kopen. Wees nou verstandig en koop dezelfde auto als Rob. En doe dat dan bij dezelfde dealer. Dan koop je namelijk de beste auto bij de beste dealer tegen de beste prijs. Het bespaart je bovendien een hoop ellende.

Nog een voorbeeld: vakantie. Leg die deprimerende brochures met geraffineerd gekadreerde foto's van vlak naast de luchthaven gelegen appartementen aan de kant en informeer bij Rob. Dan weet je zeker dat je in het leukste huisje in het leukste dorpje op het leukste eilandje zit. Waar de allervriendelijkste mensen je voor het allerlaagste bedrag het allerlekkerste eten serveren. Ga voor de wintersport net als Rob naar dat ene Zwitserse dorp waar je niet met de auto kunt komen, maar van waaruit je met die ene skipas wel terechtkunt op maar liefst 347 perfect geprepareerde pistes waarvan 80 zwart (Rob kan goed skiën).

Rob heeft twee kinderen. Dat kan hij iedereen aanraden. Eén kind is namelijk niks. En geen kinderen, nou, dat kan Rob zich helemaal niet voorstellen. Onvruchtbaarheid is geen excuus, bij

hem was het namelijk meteen raak ('De dokter zei al: "Rob, jij hebt superzaad!").

Je hoeft niet te verdrinken. Pak gewoon Robs reddingsboei. Blijf toch niet in die put zitten. Grijp de sterke hand van Rob en laat je leiden; voordat je het weet bevind je je weer boven op die berg. Stop met malen en in cirkeltjes denken, bel Rob en vraag 'm recht op de man af waar de uitgang is. Kortom: doe en wees als Rob.

Nou hoorde ik laatst iemand op kantoor zeggen dat Rob eigenlijk helemaal niet zo zeker van zijn zaak is. Dat zijn klinkende adviezen alleen maar bedoeld zijn om dat knagende gevoel van leegheid en onzekerheid weg te blaffen. Pure kift natuurlijk. En die geruchten dat Rob pas thuiskomt als de kinderen op bed liggen en dat hij het hele weekend alleen op z'n boot zit om te ontspannen, dat zijn allemaal ordinaire leugens. Tegen die mensen zou ik willen zeggen: 'Je bent gewoon jaloers. Jaloers dat jij Rob niet bent.'

Zure regen

Sinds we in een nieuw gebouw zitten, luister ik heel anders naar de weersvoorspellingen.

‘Morgen een stralende dag met aangename temperaturen en overwegend droog’ klinkt me, anders dan vroeger, bepaald niet als muziek in de oren. Ik raak er zelfs een beetje van in paniek. Hoe moet dat morgen met de toiletten bij ons op kantoor? Spoelen die nog wel door? Of komen mijn collega’s en ik halverwege de dag opeens voor vervelende verrassingen te staan? Dat je op de spoelknop drukt en dat er dan niks uitkomt.

De toiletten spoelen met regenwater, ik ben er niet enthousiast over. Ik word er zelfs een beetje opstandig van. Het is me te eco. Hier met die fles dikke bleek, denk ik dan. En hup, nog maar eens een keer onder die rand! Want regenwater is behalve zuur ook een beetje vies. En iets dat vies is wegspoelen met iets dat vies is, is vlek op vlek. Met elke spoelbeurt wordt het toilet viezer. En dat kan nooit de bedoeling zijn.

Bovendien vind ik het eng. In ons gebouw lopen dus leidingen waar vies water uit komt. Wat nou als die per ongeluk, bijvoorbeeld tijdens een jaarlijks onderhoud, in verbinding komen te staan met leidingen waar schoon water uitkomt? En zeg nou niet dat dat niet kan, want je leest de gekste dingen in de krant.

Gelukkig komt er twee keer per dag een schoonmaakploeg die, gebruikmakend van de meest agressieve en milieubelastende reinigingsmiddelen, het sanitair weer een beetje oplapt. Als ze weg zijn, loop ik altijd meteen naar het toilet. Daar haal ik een paar keer diep adem door de neus. Heerlijk! Soms komt er nog een andere collega binnen die hetzelfde doet. Staan we samen gewoon te genieten.

All-in-one

Het lijkt zo logisch: een alles-in-één-oplossing voor printen, kopiëren, scannen en faxen. Maar het is het niet. De combinatie van deze in elkaars verlengde liggende documenthandelingen levert een volstrekt onlogisch, modulair apparaat op dat alleen zijn meerdere moet erkennen in een mobieltje met ingebouwde bladblazer en een scheerapparaat met uitklapbare terrasverwarmer.

En dan de storingsgevoeligheid! Het zou me niet verbazen als printerfabrikanten in het geniep kartelafspraken maken over hoe vaak zo'n ding kapot moet gaan.

Drie deuren verder op de gang is vorige week zo'n nieuwe *all-in-one* neergezet en ik overdrijf niet als ik zeg dat daar al vier keer een monteur bij is geweest. De van top tot teen in synthetische materialen gestoken professional beweert dat het hier gaat om opstartkuren, maar dat lijkt me sterk. Waarom hangt hij dan de halve dag aan de telefoon met zijn chef (?) en gebruikt hij de woorden 'aandrukrol', 'schutrails' en 'vulsleuf' alsmede de Jiskefet-zin 'Ik heb de configuratie al acht keer gekalibreerd maar de magenta blijft aan de fletse kant, vooral aan de randen'?

Ondertussen blijven de teksten in de bijgeleverde techsheet ons een probleemloze wereld voorschotelen waarin het optimaal presteren is. Maar we presteren alles behalve optimaal. We zouden niet weten hoe. Michael Schumacher in een scootmobiel presteert ook niet optimaal.

Ondertussen ga ik helemaal voorbij aan hoe de *all-in-one* zich moet voelen. Want al die verschillende functies in dat ene apparaat lusten elkaar helemaal niet. Die maken elkaar het leven zuur. Telkens als de kopieermodule een kopietje maakt, zegt de faxmodule zo irritant mogelijk: 'Jij moet lekker werken en ik doe lekker niks, nana-nanana!' De kopieermodule wordt witheet. Rood lampje. Storing.

Bram

‘Ik ben snel van slag. Een voor anderen nauwelijks waarneembare rimpel in de dag groeit in mijn hoofd uit tot een machtig hooggebergte dat me, niet bij machte het zelf te beklimmen, ogenblikkelijk doet denken aan al degenen die dat wel geprobeerd hebben, om er even later, verstoken van vocht, voeding en lichtkogels, een eenzame dood te sterven. Openingszin. Vind je d’r van?’

Bram van ICT is al heel lang bezig met een boek. Een verklaring zou kunnen zijn dat hij telkens opnieuw begint.

‘Catchy zin’, zeg ik, ‘maar hoe gaat ’t nou verder?’

‘Ja, daar heb ik honderden ideeën over’, zegt Bram en hij trekt er een speciaal mondje bij. ‘Maar die eerste zin is het belangrijkste. Die moet meteen het perspectief neerzetten. En je moet natuurlijk verder willen lezen. Je moet als het ware meteen in het verhaal gezogen worden.’

‘Kun je d’r geen voorwoord van maken? Dan kun je met de rest van je verhaal tenminste nog alle kanten op’, probeer ik.

‘Heb ik ook aan zitten denken’, zegt Bram, ‘maar ik heb eigenlijk al een voorwoord. Dat heb ik al jaren klaarliggen en ik vindt ’t nog steeds te goed om niet te gebruiken.’

Er begint me iets te dagen. ‘Was dat die zin met dat sterven en geboren worden’, vraag ik.

‘Die ja’, zegt Bram. ‘Maar hij gaat eigenlijk zo: *Geboren worden is sterven. En sterven geboren worden. Waarom, vraag ik mij in oprechte verwondering af, leven we dan?’*

Oh ja, zo ging die.

Bram heeft me beloofd dat als het boek klaar is, hij me het eerste exemplaar zal aanbieden. Zo’n eer is dat trouwens niet. Ik ben de enige op kantoor die niet de pantry uitrent als hij binnenkomt.

Bedrijfshulpverlener

Moet je nou echt zes jaar of langer naar de universiteit voordat je je professioneel mag bekommeren om patiënten? Nee natuurlijk niet. Een achtjarige opleiding tot bedrijfshulpverlener is meer dan genoeg. Na afloop voelde ik me in ieder geval een hele piet. Om niet te zeggen ter zake kundig. Ik kon niet wachten op ‘mijn’ eerste botbreuk, arm uit de kom of stoornis in de bloedsomloop. En verlangde zelfs vurig naar de eerste gapende borstwond, want het mag onbescheiden klinken, maar weinigen kunnen deze lastige kwetsuur zo vakkundig dakpansgewijs afplakken als ik.

En denk nou niet dat ik alleen de medische stand brodeloos maak, mijn kennis van kleine blusmiddelen, eveneens opgedaan tijdens de cursus, maakt dat ook de brandweer wat mij betreft veel minder vaak hoeft uit te rukken. Die smeulende prullenbak of die vlammen uit het stopcontact zijn bij mij in goede handen.

Ja, mijn collega's mogen zich gelukkig prijzen met zo'n kanjer in het pand. Al begrijp ik ook dat er af en toe sprake is van jaloezie. Dan zien ze mij adequaat door de gang rennen met een wonddrukverband om iemands leven te redden of dan hebben ze via via gehoord dat ik van twee 'Things to do'-schrijfblokken en wat postelastieken een onderarmspalk heb gemaakt en dan steekt dat natuurlijk.

Laatst had ik op één ochtend drie levens gered, twee uitslaande branden geblust en evenzoveel gangen ontruimd en toen dacht ik: wat zou het lekker zijn als ik het niet allemaal in mijn eentje hoefde te doen. Een moment van zwakte. Ik heb het ook meteen van me afgezet.

Traktatieletsel

In 1996 gleed een 37-jarige vrouw uit Helmond op de werkplek uit over een lik slagroom en een halve witte druif, afkomstig van een gebakje. Zij liep daarbij een whiplash op, een blessure die je bijna niemand toewenst. Haar werkgever, die destijds weigerde schuld te erkennen, werd dit voorjaar, dus bijna elf jaar later, alsnog aansprakelijk gesteld voor de schade. Hij had immers een zorgplicht wat betreft de veiligheid van zijn werknemers. Met andere woorden: hoe haalde hij het in zijn hoofd om zonder enige waarschuwing vooraf over de enorme veiligheidsrisico's die het eten van een gebakje nou eenmaal met zich meebrengt, groen licht te geven voor deze op zichzelf buitengewoon feestelijke traktatie?

Met dit verhaal in het achterhoofd maakte ik vorige week de moeilijke afweging óf ik zou gaan trakteren op kantoor, en zo ja, wát. De angst dat je niet alleen als werkgever, maar ook als collega aansprakelijk kunt worden gesteld voor traktatieletsel, hield me twee nachten uit de slaap.

Een ding wist ik zeker: slagroomgebak zou het niet worden. Te risicovol. Maar ja, wat dan wel? De dichtstbijzijnde snackbar opbellen en bitterballen en vlammetjes bestellen? Dacht het niet. Zul je net zien dat er een paar collega's brandwonden oplopen in de mond of slokdarm. Of erger nog: dat er een stukje vleesfantasie klem komt te zitten in de maagpoortspier, met alle pijscheuten en zure oprispingen van dien. Gevulde koeken? Nee, amandeltje kan in de keel schieten. Marshmallows? Wel eens van acute tanderosie gehoord?

Uiteindelijk zijn het plakjes komkommer zonder dressing geworden. En inderdaad: geen gewonden.

Pierre

Pierre komt binnen met een van pijn vertrokken gezicht. Mank loopt hij naar een stoel en met veel oh's en ah's gaat hij zitten. Wat alleen lijkt te lukken als hij met twee handen het stijve linkerbeen in de juiste positie manoeuvreert. Dan ontspant hij zijn gezicht en zegt: 'Zo, dat moet ik niet te vaak doen.'

'Wat moet je niet te vaak doen?' vraag ik naïef.

'Nou, ik moest gisteren lesgeven en...'

'Lesgeven? Waarin?' vraag ik nog naïever.

'Oh, taekwondo. Dus ik ben m'n spieren aan het opwarmen, ik maak een paar spagaten, schiet het er opeens in zeg. Dat is me in al die jaren nog nooit gebeurd. Ook niet toen ik kendo-les gaf.'

Mag ik u voorstellen aan Pierre, onze nieuwe man op Sales. Die dus geen gecompliceerde beenbreuk had en ook niet onder een tractor had gelegen. Die dit toneelstukje enkel en alleen opvoerde om duidelijk te maken dat hij naast zijn normale baan ook nog taekwondo-leraar is.

En Pierre ging verder: 'Zo, nog twee weekjes.'

Ik stonk er weer in. 'Wat dan, over twee weekjes?'

'Nou, dan ga ik met drie van mijn negen gitaren naar Barcelona. Flamenco spelen. Doe ik elk jaar.'

De systematiek werd me langzaam duidelijk: Pierre geeft een veelbetekend voorzetje en de luisteraar dient toe te happen. Ik nam me voor er niet meer in te stinken.

Dus toen hij vijf minuten later zei: 'Ik mag wel opschieten anders kom ik nog te laat', reageerde ik niet.

En toen hij vlak daarna probeerde: 'Wat ik gisteren mee-maak', zweeg ik als het graf.

Zelfs bij zijn pièce de résistance: ‘En nou maar hopen dat ze straks bellen’, hield ik m’n lippen stijf op elkaar.

Pierre gaf het op. Aan mij viel geen eer meer te behalen.

Toen hij mijn kamer uitliep, zei ik: ‘Zo, vanavond hoor ik de uitslag.’

Ik zag dat Pierre zich verbeet om niet te reageren.